

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STRUȚEANU, CRISTINA

Fetele pădurii / Cristina Struțeanu ; cuv. de continuare
de Christian Crăciun. - București : Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0488-1

I. Crăciun, Christian (pref.)
821.135.1

Pictură copertă: Luca Florian – *Bucurie*

Coperți interioare: fotografii de Mircea Struțeanu

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

CRISTINA STRUȚEANU

FETELE PĂDURII

CUVÂNT DE CONTINUARE
DE CHRISTIAN CRĂCIUN

E I K O N

București, 2021

Cuprins

NOAPTE CU SPINARE.....	5
ZGRUMBIRUL.....	9
DRACUL ȘI UN POPĂ FOARTE POET	20
ABSOLUT MORTAL POPA, DA.....	27
CIPRIANA, MONAHIA, DRAGOSTEA MEA.....	35
FINLANDEZA, STRĂINA	42
LUCICA LU' LĂCUSTARU.....	49
SÂNGE SPĂLAT PRIN CÂNTEC	57
PROFA DE PE MUNTE.....	64
COPILUL.....	70
BABA	77
ORAȘUL	85
HOARDELE	95
ATUNCI CÂND, TOTUȘI.....	104
MERELE	111
INTERFETELE PĂDURII (Cuvânt de continuare) de Christian Crăciun	123

NOAPTE CU SPINARE

De vreo două nopți, ba nu, de trei, în curtea mea, noaptea avea spinare. Cum, ne cum, așa era. Dar nu se afla deloc vreo claie de fân, sigur, nici urs, că ăla ar fi morșondit, doar o umbră mai umbră. Un întuneric, mai întuneric. O boare mai densă, mai înțesată cu negru. Mai tăciune. Întâi m-a intrigat, apoi nu mi-a mai păsat, și m-am dus înapoi la somn. Am început însă de-a doua zi, de cu seara, să verific pe verandă e, nu e? Azi da? Azi nu?

Am deschis ușurel un geam. Nimic, tăcere. În altă noapte însă, foșnet mărunț. Să ies, să nu ies? Culmea, nu înțeleg bine de ce, mă sfiam să aprind becul din grădină, de deasupra ușii. Aveam limpede sentimentul că e acolo cineva, ceva ce-ar pieri și nu voiam. De ce să alung, de ce să sperii o ființă delicată și tăcută? Cum să fac să aflu?

Îndată ce mi-am pus întrebarea și mi-am gândit nerostita dorință,... văpaie! Cerul dinspre muntele Leaota s-a luminat albăstrui. Fulger uriaș în depărtare. Și eu, toanta de mine, m-am zăpăcit, m-am debusolat atât de tare, de împlinirea visului pe loc, ca la un ordin, încât n-am observat ce era de observat. Nu-mi rămânea decât s-aștept alt fulger. Tunete înfundate își făceau jocuri cu

mine. Îmi râdeau în nas, fiindcă lumina aia electrizată nu revenea.

Aa, ba daaa!

Curtea întregă s-a umplut de-o strălucire stranie.

Și-n mijloc, cu ochii țintă la mine, o minune de... cerb. Măreț, magnific, blând și stăpân totodată. Uriaș și bătrân. Rege.

Lucrurile se explicau simplu. Chiar prea simplu. Iarba din curtea mea era cosită destul de proaspăt și-n jur nu, fânețe poloagă, aspre, aproape uscate, călcate-n picioare de vite, când au fost la păscut. La mine, dăduse colț de otăvioară fragedă. Sigur că EL simțise mirosul reavăn și sărea gardul noapte de noapte. Ziua se sfia.

Ah, ce păcat...

Ce păcat că mâine, chiar de astăzi adică, de dimineață, vor apărea niște meșteri. Cu materiale, baloturi de șită, schele, cherestele... Și nu va mai veni cerbul. Lui nu-i plac bărbații, așa zice o legendă. Abia ne-am învățat unul cu altul... Și acum, toată vara, nu. Abia mă înfiorasem de frumusețea lui. Ce păcat!

(UN ROMAN DIN
BEȚE DE CHIBRIT)

ZGRUMBIRUL

— Ia te uită cum râde ăsta! Ascultă. La naiba, ce mai râs!

— Da, chiar așa, dar cine, al cui e râsul?

— Al lui. El e. El râde...

— Nu se poate... Absolut, nu. Doar nu-i într-o dungă.

— Fii atentă, auzi... Ai sfeclit-o cu un meseriaș ca ăsta.

— Păi, tu pleci și io rămân singură cu... el! Mă ia gaia precis.

— Acu să te vedem...

Nu erau hohote, ci un fel de triluri zburlete, nestăvilite, de... soprană și podul se zguduia, că lucrau acolo, sus, de-ți venea să bănuie că se bătea peste coapse, ca la cazacioc. Că tropăia, sughita, icnea, gâlgăia. N-avea aer, se îneca. Aaaaah...ha ha hi hi hă hă. Când îl lua pe do de sus, când pe cel de jos. Și nu se mai termina. Părea aproape o criză. O explozie de bucurie și veselie, poate că-i săreau din ochi și lacrimi, lacrimile de râs, cum numai un puști poate avea, unul d-ăla care n-a dat încă de necazuri, un neștiutor, unul trăit cu bunicii.

Totuși, dintre cei doi, care bocăneau acolo și împreună aveau 100 de ani, zău așa, puteai să știi cine e cel care râde? Unul se închina înainte să mănânce, celălalt îi înjura pe popi în general și pe popa Costel în special. Deci care? Că meșterul discuta serios, își argumenta aproape grav spusele, avea și teorii pentru câte toate. Îi plăcea să dea lămuriri, să te școlească în lucrul lui. Îmi povestise cum își sfătuia frații mai mici și nepoții să înceapă prin a lua carnet de șofer, mai ales pe utilitare. Tăceam și mă-ntrebam de nu-i evanghelist, dar nu. Credința cea pragmatică nu-l atrăsese. Venea dintr-o familie ortodoxă de mare curățenie sufletească. Am văzut. Numai că ura de-a dreptul acel neaș – „Las' că merge și așa”. De azi pe mâine. Ar fi ajuns până-n pânzele albe, numai ca să-i iasă perfect lucrul, oricât timp îi lua și energie și bani iroșiți...

Doar nu era să trag cu urechea, să văd cine-i așa nestăpănit, o bombă de veselie. Și cam ce-l provoacă. O nimica-nimicuța, îmi ziceam. Venea din el, nu pricina conta, ci pofta de a se trânti pe jos și a se tăvăli brusc ca un copil. Nu, nu puteam s-o fac, îmi părea aproape ceva intim, o pecete a lui, și poate s-ar fi jenat să-l văd...

Și culmea, într-o zi când eram singuri pe verandă, am spus nu știu ce și, din nou, nu și-a putut gâtui izbucnirea. Nu și-a putut-o ascunde. S-a răsucit cu spatele, de parcă își ocrotea răsul de mine sau de rușina. Uite așa, stătea întors ca-n jocul „Cu fața la perete” și hohotea. Abia după ce i-a trecut, s-a reîntors și m-a întrebat cu lacrimi de veselie.

— De unde vă vin astea?

— De niciunde, e purul adevăr. Nu mi se pare nimic de râs.

Dar lui, da. Era motivul lui. Un fel de taină. Viața-i părea să o conțină.

Apoi, hop și așa, defilează pe la geam o scară în picioare. Dar nu una de aluminiu, ușurică, ci greoaie, de lemn, luuungă. Unul dintre meșteri, el, șeful, o purta. L-am văzut și cu căpriori, cu o grindă, cu scânduri de aște-reală. Așa le căra, pe înalt. Ce mai face pe nebunul, mi-am zis. Dar se încoțopenea bine și nu se clătina. Celălalt, Radio Florinel, târa și el ceva, când nu stătea trântit în iarbă, turuind opinii de Ghiță Contra, vag agresiv sau mai abitir, după cum crescuse doza de ceva. Bere, țuică sau vin. Totdeauna erau blindați, dacă se întâmpla, rar, să nu le ofere gazda, beneficiarul adică. Lui Radio F. (doar F, nu F.M.) nu-i plăceau defel, nu-i înghițea pe cei în uniforme. Să fie clar: polițaii, popii, și „doftoroii”, cum le zicea. Sub nici o formă. Și acum, cu covidoiul, să n-audă. Că avusese și-n familie. Câtamai istoria. O deșira pe îndelete...

Uneori apărea și un al treilea, domol, lat în spate, trecea și el prin bătătură, și mai și prin băutură, cu vreun material greu, după care rămânea cu mâinile-n șold. Apoi altul, Adrian, mai vioi, dar ahtiat după bani. Numai despre asta povestea și-i lăuda pe unii isteți, care-l ungeau cu laude pe primar, și pe față și pe dos, și obțineau ce voiau. De ce n-ai face așa?... Pe episoade. Era pe vremea când nu aflasem al cui era răsul cel infantil, că nu se petrecuse încă la vedere.

Ceea ce mi s-a lămurit iute era că aveam de-a face cu... Harap Alb și acoliții săi, dar aici nu era variație. Setilă

Unu, Setilă Doi, Setilă Trei... Și toți cu zeflemeaua pe buze. Niciun rabat la batjocorirea altora. De fapt, am băgat de seamă, că nu neapărat pentru ajutor la muncă îi lua meșterul, ci pentru că, din păcate, nu prea suporta să fie singur.

El trebuie să fi fost copilărosul, da, începuse să mi se înfripe bănuiala. Harap Alb, că uite cum umblă. Falnic, mers săltat, cucoșește, cu capul sus. Dar și ușor aplecat, când pornește croit ca un berbec spre ținta lui, cu o hotărâre de zici că ia la atac o stavilă de netrecut. Calcă apăsător, cu pași largi. Mers de gașcă. Pare liderul unei cete de puști. Că-i fix în fața lui grupul cu care se întrece, dincolo de gard, și nu încapă șovăială. Mă cam face să râd încrâncenarea asta. Doar seara târziu, obosit, merge ca oamenii... Muncește mult și o face bine. Îl prinde noaptea și nu se lasă. Să vezi și să rămâi gură cască.

Cum vine seara intră-n vrie. Se mișcă mai vioi, mai hotărât, iar celorlalți li se lungesc fețele, c-ar vrea s-o-n-tindă. Piua și pe mâine, dar ași. E de admirat? Și, pe deasupra, nu se întărește cu pic de băutură. Ceilalți o sting. El deloc. Se ferește să afli asta, că doar e chestie de bărbăție, și nu s-ar arăta mai prejos. Și cu cafeaua la fel. Nu se-ndeamnă, nu-i e poftă. De ciocolate, da.

Stă bine de tot cu umorul, răspunde în doi peri bazaconii de-ți trebuie timp să le descâlcești. Strigă de sus, de pe casă, hă-hăt peste zări, tot felul de ziceri, de a-i crede că-i obiceiul „strigării peste sat” de la Lăsatul Secului. Mă tem că nici n-a auzit de ritualul ăsta vechi, dar, cine știe, poate răbufnește din duhul viețuirii la țară, din mentalul

colectiv, cum ar socoti etnologii. Ca djinnul magic din lampă, destul s-o atingi. A pierit desigur strigarea, cu vechile sancțiuni sociale, și acum, ha ha,... „showman” l-a poreclit Radio F. Ce de-ar mai scrie Mircea Eliade despre supraviețuirea unei tradiții sub cenușă, ca tăciunii...

Sigur, e un om bun, i se vede pe nas, și tovarășii îl respectă. Ei știu că dacă au nevoie de vreun ajutor, la el îl găesc. Cred că de parale e vorba. Păi, nu? Nesmintit. Oricând. E de pus pe rană, zice Florinel. E super bărbat, nu-i altul la fel, zice și Lucian.

— Nu ți-ai luat pe lângă tine pe vreun altul, să-l școlești?

— Păi, ba da... cumva așa. În Italia, c-am lucrat ani bunișori. Zice patronul: Ia du-te-n târg și alege pe unul să te ajute. Și l-am luat pe cel mai amărât, de curgeau hainele pe el. Se vedea că n-are de lucru de mult... Da', când să bată cuie, îi tremura mâna, de ziceai că are boala aia, parkinson. Îi era frică să nu bată strâmb și-mi spunea că el fusese croitor, n-a ținut decât un ac în mână...

Nu refuză Harap Alb pe nimeni din cei ce-l cheamă la lucru și trage și trage. Ceea ce nu înțeleg este de ce nu i se leagă lucrurile. E o lălăială-n jur, o încălceală, o neisprăvire. Termină în dreapta, se surpă ceva în stânga. Eficiența, alt cuvânt tembel cu arie largă. De ce se tărăgănează toate, se bulucesc și cresc într-o devălmășie...? De ce nici o promisiune nu poate să fie respectată? Chiar niciun termen. Poate că bomba aia de răs copilăros, nepotrivit cu maturitatea lui, îl descarcă de ceva ce nu pricepe. Pe de altă parte, îi place mult să-l lauzi, ca oricărui puști. Infantil? Și când